

Aděla
na svasbě
královny
Margoš

Silène
Edgarová

COO
BOO

Adéla na svatbě královny Margot

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Siléne Edgarová
Adéla na svatbě královny Margot – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Aděla
na svatbě
královny
Margot

Silène
Edgarová

COO
BOO

1

PEKLO NA ZEMI

„DOBŘÁ ZPRÁVA! Na podzimní prázdniny nedostanete žádné úkoly!“

Žáci v prvních řadách se více či méně hlasitě radují, zatímco Swanny ze zadní lavice zabručí dost nahlas, aby ji její spolužáci slyšeli, ale aby se nenechala chytit: „Naštěť!“ Všichni jsou trochu unavení prvními dvěma měsíci výuky, podzimní prázdniny začínají už za pár hodin a jedině chlad ve špatně zateplené místnosti jim zabraňuje usnout. Topit se začíná tradičně až od 1. listopadu, takže od půlky října se všichni pomalu mění v živoucí rampouchy. Navíc není v učebně č. 13 zasklené jedno okno – v září se rozbilo. Jednoduše spadlo s velkým třeskotem na dvůr a od té doby se čeká, až ho školní rada nechá nahradit, ale neví se, kdy to bude. Že by během prázdnin?

Bude to jako armáda domácích skřítků, kteří se pustí

do opravování, uklízení a zvelebování školy, zatímco jsou žáci pryč.

Adéla si na okamžik představí profesora francouzštiny oblečeného v montérkách s kladivem v ruce a usměje se. Učitel si úsměv mylně vysvětlí a vloží jí do rukou obrovskou knihu, jako by to byl vánoční dárek.

Rozdává knihy po celé třídě. Bichle jako z knihovny jejího otce, který vždycky prohlašuje: „Jednou si tohle skvělé dílo přečteš!“ Kdyby se o ni jen trochu zajímal, věděl by, že si nerada čte sama. Naopak je ráda, když jí někdo předčítá. Ale co umřela babička, nikdo se tím neobtěžuje.

„Hotovo! Každý máte svou knihu? Podívejte se na obálku. Co vidíte?“

„Titul, jméno autora a nakladatelství,“ hlásí Joshua, třídní šprt.

Adéla ho nemá ráda.

„Ano, správně. Je to kniha od Alexandra Dumase, velkého francouzského autora z 19. století. Napsal také *Tři mušketýry*, říká vám to něco?“

„To je film s Leonardem DiCapriem, že jo?“ ptá se Zuzana, spolužačka, kterou Adéla taky moc nemusí.

Kromě Anily a Viléma nemá ve třídě žádné další kamarády.

„Ano, to je jedna z adaptací *Tři mušketýrů*. Tento román, *Královna Margot*, vyšel v roce 1845, ale popisuje události roku 1572.“

„Paráda, stará bichle o středověku,“ zabručí Swanny dost nahlas, takže to učitel tentokrát zaslechne.

„Rok 1572 není středověk, ale renesance a ve Francii toto období znamená boj mezi katolíky a protestanty. Ti druzí jsou v knize nazýváni jako *hugenoti*.“

„A co to znamená, pane učiteli?“ zeptá se zvědavě Anila.

„Šlo o Francouze, kteří několik posledních desetiletí praktikovali odnož katolické víry, definovanou teologem jménem Luther. Následovníci těchto dvou náboženských učení se střetávali v konfliktech po celou druhou polovinu 16. století. Kniha zachycuje nejhorší období těchto konfliktů, bartolomějskou noc. To bude vaše četba na prázdniny!“

„Ale pane učiteli,“ ozve se Swanny, „řikal jste, že nedostaneme žádné úkoly!“

„To nejsou ‚úkoly‘, to je četba!“

„To si z nás děláte prdel?“ vykřikne Swanny.

Profesor vypadá, že ji uškrtní, nikdo ani nedýchá a všichni se směřují nadšením a obavou očekávají, co se bude dít dál. Jak jejich profesor zareaguje na takovou provokaci? Jak to dopadne pro ně? Jeden z žáků je vyslán pro ředitele, který přijde za chvíli a očividně je ve špatné náladě. Po veřejném vyloučení rebelky ze třídy následuje desetiminutové kázání, bez kterého by se Adéla klidně obešla. Poslouchá a mezitím si prohlíží svou knihu. S hrůzou zjišťuje, že má čtyři sta padesát tři stránek.
Peklo na zemi!

„Adélo, můžeš se ještě chvíli zdržet, prosím tě?“ požádá ji učitel, jehož výraz se během zásahu ředitele vrátí do normálu.

Ach jo!

„Žádal jsem tě, abys přepracovala práci, která se ti posledně nepovedla.“

„Nepovedla“, jak říká učitel, je „aforismus“. Nebo snad „eufemismus“? Je to prostě slabé slovo, protože kvůli té pětce, kterou dostala, by jí klidně mohl říct, že to totálně zvorala.

„Nepomyslela jsem na to, pane učiteli.“

„Hm! Vypadá to, že poslední dobou se ti v hodinách moc přemýšlet nechce. Letošní rok jsi nezačala zrovna dobře. Můžeš mi vysvětlit, co se děje?“

To by bylo na dlouho. Na vypočítání všeho by potřebovala celou ruku. Za prvé, umřela babička. Za druhé, máma ji nenechá na pokoji. Za třetí, táta se o ni nezajímá. Za čtvrté, nemá kluka. A za páté, dva její nejlepší kamarádi spolu už dva měsíce nemluví. Takže radši nic neříká. Co je učiteli do toho?

„Já nevím.“

„No, měla by ses radši během prázdnin vzpamatovat, protože jinak si budu muset pozvat tvoje rodiče. Nemůžeš brát kvartu na lehkou váhu, je to důležitý rok. Radím ti, abys zašla za paní Gosselinovou, naší školní poradkyní. Během prázdnin ji najdeš v kanceláři informačního centra. Zajdeš k ní?“

„Já nevím.“

„Nebudeš mi takhle odpovídat na každou otázku, doufám?“

„A kde to je, to centrum?“

„U knihovny, vedle obchodu. Víš kde?“

„Jo. Zkusím tam zajít.“

Učitel se zatváří, jako by jí nevěřil, ale Adéla to myslí vážně. Bude to fajn způsob, jak získat svolení rodičů a vyrazit do města. Mohla by toho využít a skočit se kouknout po obchodech. A paní Gosselinová je hodná. Viděla ji už loni, když přišla do jejich třídy a hráli nějakou hru. A její syn sem chodí taky – jmenuje se Adrien a je fajn.

Profesor o ni ztratí zájem a začne si sbírat svoje věci. Adéla zmizí celá šťastná, že se jí povedlo z toho vyvázat tak lehce, ale i trochu našťvaná, že přišla o prvních pět minut prázdnin.

2

BICHLE

„ČTYŘI STA PADESÁT TŘI STRÁNEK! Tahle obří bichle má čtyři sta padesát tři stránek!“ rozčiluje se Adéla a bezohledně mává knihou.

„Jo, tvůj učitel je blázen!“ souhlasí Maeva a kouká po skupince starších studentů, kteří vycházejí z gymnázia Anita Conti ve městě Saint-Nazaire, kam chodí všechny čtyři do kvarty. Do jedné třídy Julie a Maeva, do druhé Adéla s Anilou. „Myslíš, že ho baví kazit vám prázdniny?“

„Je to hnusák, stačí se koukat, jak ti čumí do výstřihu, když tě zkouší!“ přehání Adéla. „Netušíš, jak to mám za dva týdny přečíst?“

„Tak si to rozděl na menší části, není to zas tak tlustý,“ vmísí se do debaty Anila.

„Stejně je to... třicet stránek za den! A tos to ještě neviděla, je to psaný nějakým prastarým jazykem!“

„Prosím tě, je to kniha z 19. století, ne ze středověku! Pořád přeháníš,“ mírní ji Anila.

„No jasně, pro tebe je to jednoduchý, když máš jedničku z francouzštiny!“

„No to víš, já zkrátka umím číst!“

„Fajn, tak mi můžeš aspoň sepsat shrnutí pro blbce, když jsi tak sečtělá!“ odfrkne poníženě Adéla.

„Už mě pěkně štvete, jak se hádáte kvůli trapný starý knize! Koukněte spíš, kdo jde támhle,“ vykřikne Julie.

„Ten tlustej blbec...“

Adéla stočí pohled stranou a vidí Viléma, jak vychází ze školy, jako obvykle sám. Vypadá politováníhodně – trochu oplácáný, oblečený v příliš velkých džínech vytažených až nad pas a v geekovském tričku. Adéla mlčí, netroufá si odporovat své nejlepší kamarádce, ale zároveň doufá, že ji Vilém neslyšel. Netuší, proč je na něj Julie už pár měsíců našťvaná. Dřív bývali nerozlučná trojka, od školky až do doby před dvěma lety. Ale loni je kdoví proč rozdělili do různých tříd – Julii do jedné, Adélu s Vilémem do druhé, přestože si všichni tři vybrali stejné předměty. Od té doby je Julie na Viléma hnusná. Začala se posmívat jeho nadváze, jeho oblečení, odmítla s ním mluvit a nutí Adélu, aby udělala to samé. Kvůli tomu se s Vilémem začali během posledních týdnů přátelit v podstatě potají. Potkávají se jen na hodinách nebo mimo školu, u jednoho nebo u druhého doma, a hlavně bez Julie. Během přestávek se už neschází, on asi chodí do knihovny s Joshou a dalšími šprty.

Adéla o tom s Julií mluvila jen jednou, před třemi měsíci, kdy u ní kamarádka přespávala.

„Proč jsi od minulého roku na Viléma tak naštvaná?“

„Už dlouho ho mám plný zuby,“ vysvětlila jí Julie.

„Ale přece jsme ještě nedávno byli všichni tři kamarádi!“

„Byla jsem na něho hodná jen proto, abych ti udělala radost,“ odpoví Julie.

„Ale vy dva jste si přece rozuměli, ne?“

„Ne, už od sekundy ho nemůžu snést... je strašnej šprt, ještě horší než Anila. Má hroznej účes a tváří se jako spráskanej pes. Nechápu, co se ti na něm tak líbí!“

„Ale mně se nelíbí, vážně ne!“

„Fakt? Ještěže tak... je to fakt lůzr! Pokud by tě s ním někdo viděl, tak seš nahraná, nemyslíš?“

„Jo, jo, je fakt... je fakt marnej.“

Vilém kolem nich jen přejde a ani se na ně nepodívá. Dobře slyšel, co o něm Julie řekla, a nechce, aby holky viděly, jak se červená. Neubrání se letmému pohledu na Adélu, ale ta si ho po vzoru ostatních vůbec nevšimá. Bolí ho to, přestože ví, že za ním přijde později, až budou její kamarádky pryč. Vilém si povzdechne a sevře popruhy od batohu. Je zvyklý na posměšky a jen tak něco ho nerozhodí. A co se týče Adély... jsou ve stejné třídě, bydlí ve stejné ulici, znají se odmalička. Nějaká blbá Julie se mezi ně přece nebude plést!

3

SAMA S KRÁLOVNOU MARGOT

KDYŽ ADÉLA PŘIJDE DOMŮ, přede dveřmi se zarazí. Doufá, že máma už bude doma, nebo dokonce i táta, přestože to se dá čekat ještě míň. Ví, že má moc práce, včera zaslechla, jak říká, že mu čekárna kvůli epidemii chřipky praská ve švech. Využil příležitosti a připravil jí protichřipkový nápoj, přestože byla minulý týden na očkování. Ať už je to profesní deformace nebo rodičovská starostlivost, její táta má sklon to přehánět a neustále jí dává nějaké injekce, prášky a další léky. A ona by místo toho byla mnohem radši, kdyby s ní strávil normální odpoledne, aspoň jednou za čas.

Na stole leží už tradiční vzkaz od mámy:

Miláčku, přijdu v deset večer, musím před koncem měsíce dodělat účetnictví. Nechala

*sem ti v peněžence peníze, kup si něco k jídlu.
P. S. Teta Koralina přijde v sobotu na oběd.*

Konec měsíce? Sotva začaly prázdniny a škola začíná až 3. listopadu! Adéla chápe význam mezi řádky – máma bude pracovat celé prázdniny a nechá dceru, aby strávila dva týdny sama s *Královnou Margot*, protože táta má taky práce až nad hlavu. Naštvaně lístek roztrhá. Nachystá si svačinu skládající se z kupované bagetky a karamelové pomazánky ze supermarketu a pustí si seriál, odhodlaná si odpoledne užít i přes všechny dosavadní nepříjemnosti.

Adéla je nejmladší ze tří dětí. Matka ji měla pozdě, s odstupem od dvou velmi divokých chlapců. Zamlada měla našlápnuto na slibnou kariéru, ale pak skončila deset let doma na mateřské. Když šla Adéla do školy, její matka Kateřina prohlásila, že už nechce dál obětovat svou kariéru jako v případě dvou starších dětí. Když získala práci jako vedoucí realitní kanceláře, bylo Adéle šest let, Nikolovi patnáct a Juliánovi sedmáct. Brzy měla Kateřina tolik práce a povinností, že jí často volali z družiny, aby si nezapomněla Adélu vyzvednout o půl sedmé večer, kdy zavírali. Starší bratři se o ni nechtěli starat a táta měl ještě víc práce než máma. Slečny na hlídání se u nich střídaly jako na běžícím páse a jedna byla horší než druhá.

„Musíme najít novou slečnu na hlídání,“ stěžovala si matka pravidelně.

„To obchoduješ s bílým masem nebo co?“ zeptal se jí jednoho dne manžel. „Vždyť jsme přece najímali novou před třemi týdny!“

„To víš, ta nová je hrozná.“

„Horší než ta, co nám vypila celý bar, zatímco si Adéla hrála na zahradě?“

„Tahle kouří trávu!“

„Jak to víš?“

„Je to cítit! Když přijdu, tak po tom celá smrdí a má oči jako špendlíky. Já už ji nemůžu ani vidět.“

„Tak zavolej svojí matce, bude ráda, že nám může pomoci...“

„A míchat se nám do života, no jasně!“

„No jak chceš...“ ukončil debatu pokrčením ramen.

Ze zoufalství nakonec Kateřina zavolala matce a požádala ji o pomoc. Ta přijela celá nadšená, že může pomoci a nemusí být sama ve velkém prázdném domě, kde bylo její jedinou zábavou plení a vaření. Veškerý její čas teď patřil Adéle a tak uběhlo pět let, nejšťastnějších pět let Adélinu života. Až do doby před šesti měsíci, kdy babička zemřela. Dva měsíce poté práskl Nikola dveřmi a odstěhoval se na ostrov Réunion, co nejdál od otce, se kterým se neustále hádali. Julián druhým rokem studuje medicínu v Nantes a je rád, že už nemusí bydlet v téhle šedé a smutné rodině.

Teď, když žije Adéla jen sama s rodiči, je pouto mezi nimi třemi čím dál tím křehčí – jako sklo, které je možné

rozbít jedním pohybem či slovem. Má pocit, že je pro ně jenom přítěží. Někdy si říká, jestli neplánují, jak se jí taky zbavit. Přemýšlí, že by si vybrala nějaký netypický obor jako čínštinu nebo design, aby mohla za dva roky odejít na internát.

Zatím čeká, co se stane, a užívá si výhod toho, že je doma sama – výhod, které její kamarádky nemají. Anila je původem z Pákistánu a její otec ji nechce moc pouštět ven, aby nebyla terčem rasistických poznámek. Juliina matka se taky snaží svou dceru hlídat, ale to Julii nikdy nezastavilo, když se naskytla příležitost.

Adéle přijde nejlepší matka Maevy. Maeva dostane všechno, na co si pomyslí – jakékoli oblečení, dokonce alkohol a cigarety! Smí chodit ven, kdy chce, může si lakovat nehty nebo nosit rtěnku a řasenku, a to i do školy. Loni si jednou zavolali její mámu do školy, protože si Maeva namalovala nehty na černo a oči na jasně modrou, aby jí to ladilo s účesem. Její máma přišla o přestávce a začala přede všemi křičet na učitelku. Adéla nikdy nezažila žádného rodiče, který by byl tak hrubý, navíc na někoho ze školy – dokonce se ten den naučila dvě nebo tři nová sprostá slova. Konkrétně něco o prostitutkách z cizí země...

Ještě vtipnější historka je z doby, kdy se Maeva poprvé vrátila domů opilá – její matka na tom totiž byla podobně, ležela na pohovce, vedle sebe kýbl pro případ potřeby.

Maevina máma pořád říká „Carpe diem“ a na škole jí vůbec nesejde. „Ostatně, Molière ti chleba nekoupí,“

říkává. „Já jsem se všechno naučila za pochodu, nepamatuju si všechny ty blbosti jako bitvu u Mariogňanu nebo Pytharogův neoprén... samý kraviny!“

Maeva jde ve stopách své matky, a tak je ve škole o dva roky pozadu. Čeká jenom, až jí bude za dva měsíce šestnáct, aby mohla odejít ze školy a začít pomáhat mámě v kadeřnictví. Stačí, když dokončí ročník, a hurá pryč! V hodinách si s Julií dělají, co chtějí, smějí se profesorům, odmítají odevzdávat úkoly a v ředitelně jsou tak často, že si ředitel rve těch posledních pár vlasů, co mu zbývají. Když se o tom Adélinina matka dozvěděla od jedné sousedky, která to věděla od paní z pekárny, které to zas říkala matka kdovíkocho, přikázala ještě ten večer Adéle: „Zakazuju ti, aby ses dál stýkala s těma delikventkama. Ne že je sem budeš během prázdnin zvat! Bav se radši s Anilou, ta je mnohem příjemnější!“

„Ale mamí, tohle nemůžeš přece říct o Julii, že ne!“

„Žádné odmlouvání, myslím to vážně. Tvoje kamarádka se dostala do špatné party, to se stává,“ odpověděla jí máma.

„Co je její otec bez práce, jde to s nima od desítky k pěti,“ dodal táta.

„Spíš od doby, co má její matka rakovinu,“ řekla máma. „Chudák ženská, už nedokáže zvládnout ani vlastní dceru.“

„Život nestojí za nic! A moji rodiče jsou největší blbci!“

Adéla se ráno vzteká na školním dvorku. Celou noc si přehrávala včerejší slova rodičů.

„Nemá smysl se teď rozčilovat,“ říká jí Julie. „Tak se s nima pohádej a máš to.“

Ale Adéla se rodičům neumí postavit. Když se rozpláče, posílají ji do pokoje bez odpovědi a druhý den se tváří, jako by se nikdy nic nestalo. Často viděla, jak se s nimi marně hádal její bratr Nikola, takže samotné se jí do hádek s rodiči moc nechce. Ostatně, vždycky tím nakonec nejvíc trpí děti.

„Podívej se, jaká je na světě bída a jak dobře se mají ti nejbohatší!“ říká Adéla. „Já odsud jednou vypadnu, někam pěkně daleko z týhle debilní země. Chtěla bych to udělat jako můj brácha Nikola, zmizet na Réunion a tam si hezky žít sama...“

„V autarkii,“ dodá Anila.

„V Antarktidě? Ale houby, ničemu nerozumíš!“

Adéla se rozhodla, že o prázdninách bude trávit odpoledne s Julií, i když jí máma zakázala se s ní kamarádit. Kateřina stejně celé dny pracuje. Maeva jede za svým otcem na pařížské předměstí a Anila může z domu během dvou týdnů prázdnin jen jednou nebo dvakrát. Tak si to s Julií užijí, budou se bavit jako loni, zkoušet si oblečení v obchoďácích, jíst pizzu a koukat na seriály.

A *Královna Margot*? Adéla ji odloží na poličku ve skříni. *Když se bude nudit, tak si pro ni skočí.*

Ale mnohem radši skočí za Julií!

4

SLADKÉ TAJEMSTVÍ

PO HODINĚ KECÁNÍ O TOM, jestli má Maeva šanci sbalit jednoho kluka z vyššího ročníku, zavře Adéla s lítostí počítač a jde se podívat do ledničky. V ní ale není nic než nízkotučné jogurty, klíčky a další dietní dobroty. Líně se podívá do několika skříněk s nadějí, že najde něco, na co by měla chuť, ale pak si vzpomene, že včera dojedla poslední krabici raviol.

Dokonce tu už kromě lahve ančoviček a něčeho, co připomíná kapary, není nic k jídlu. Adéla sebere peněženku, kterou jí máma nechala na kuchyňském stole, a rozhodne se vypravit do supermarketu.

Bezcílně bloumá mezi regály a nemůže se rozhodnout. Nakonec si vybere lasagne, ale při placení zjistí, že na ně vlastně nemá chuť. Příliš pozdě. No co, udělá si je se strouhaným sýrem. Všimne si, že u východu na

ni čeká Vilém opřený o zábradlí. Je připravená tvářit se, že si ho nevšimla, ale když se rozhlédne kolem a nespatří nikoho známého, vydá se s úlevou k němu s upřímným a širokým úsměvem.

Vilém a Adéla se přátelí už od jeslí. První den oba svorně plakali nad odchodem rodičů. Pak je posadili vedle sebe a o hodinu později už Vilém dělal pro Adélu bábovičku z bláta a banánů, zatímco si ona hrála s panenkou, které říkala Pippa. Večer Adéla hrdě oznámila doma, že má kluka, kterého si jednoho dne vezme, budou mít pět dětí a psa. Od té doby se nikdy nepřestali přátelit.

On si myslí, že když si Adéla na nic nehraje, je okouzlující. Ale neví, jak jí to vysvětlit... A tak mlčky sleduje, jak se snaží napodobit svoje kamarádky ve skinny džínách a třpytivých svetrech, a čeká, až ji tyhle blbosti přejdou. Když se potkají, vypráví si o svých snech a o cestování. Jednou se mu svěčila, když si myslela, že se zamilovala do staršího kluka, a on ji později utěšoval, když s hořkostí zjistila, že už má holku a že si jen dělala marné naděje. Když byla smutná, vždycky se obrátila na něj. Tyhle okamžiky patřily jen jemu, bylo to jejich sladké tajemství.

Beze slova se vydali domů ulicí, která vedla kolem jejich bývalé školy. Barevné budovy a školní dvorek vrací Adéle myriádu vzpomínek. A když si všimne skluzavky, zalituje, že byla na Viléma tak hnusná.

„Promiň za to, jak jsem se chovala...“

„Nic si z toho nedělej, vím, že mě mají za pitomce...“

„Neznají tě, myslí si to jen proto, že hraješ na tu zobí flétnu...“

„Je to zobcová flétna, Adélo, přestaň si ze mě dělat srandu!“

„No jo, klídek!“

„Tak jo. A cos dneska dělala kromě vybavování se s těma slepicema?“

„Viléme! Neříkej jim tak, Julie byla přece dřív tvoje kamarádka!“

„Asi už na to zapoměla...“

Vilém vypadá, jako by najednou nebylo nic zajímavějšího než vzorek dlaždic na chodníku. Adéla se ošívá a neví, co dál říct. Zabočí do ulice, ve které Adéla bydlí. Velký dvouposchoďový dům má předzahrádku i další zahradu vzadu. Všechno vypadá upraveně, dům je hezky opravený, zdobí ho nádherné záhony květin – Adélinina matka má šikovné ruce a cit pro barevné kombinace. Zahradničení je jejím jediným koníčkem a často se snaží přesvědčit dceru, aby se k ní přidala, jako by znalost jmen růží byla pro třináctiletou dívku něčím přitažlivým.

Adéla se s rukou na klíce najednou otočí na Viléma, který už se chystal vydat domů.

„Nechceš si se mnou dát večeři? Jsem doma sama...“

„S radostí, drahá paní,“ odpoví její přítel, vděčný za to, že se přestali bavit o Julii. „Táta má dnes večer směnu v loděnici.“

Viléma vychovává jen táta, jeho žena zemřela před rokem na rakovinu, která přišla tak náhle, že oba jen těžko dokázali pochopit, jak se jejich neštěstí seběhlo. Pracuje na směny v loděnicích jako mnoho dalších mužů ve městě a jeho rozvrh se každý týden mění. Nebyl moc doma, když byl syn malý, a marně se mu teď snaží nahradit chybějící matku. Vilém se cítí stejně sám jako Adéla. Až na to, že on to nemá tak jednoduché – musí se starat o dům, vařit a hlavně se pilně učit. Dobře ví, že musí mít dobré známky. A i pokud bude mít dobré výsledky, není jisté, jestli ho otec nebude chtít přihlásit na nějakou technickou školu, aby měl jistotu, že ho po škole rovnou někde zaměstnají. On sám by rád dělal archeologa v dalekých zemích. A proto musí mít přesvědčivé argumenty, aby dostal svolení jít po maturitě studovat do Nantes.

Vilém by hlavně moc rád odešel z tohoto smutného města s šedavým horizontem osvětleným neony přístavu Saint-Nazaire. Vidí všechny ty lodě vyplouvající ústím široké řeky do neznáma a říká si, že jednoho dne se i on vydá na jedné z nich pryč. Odjede daleko a snad se mu povede zapomenout na to, že máma už tu není.

„Podáš mi colu?“

„Víš, co se ti stane, když vypiješ moc studené coly?“

„Jasně, jasně, bude tě hovno studit v kalhotách... tenhle vtip je hroznej, říkáš mi ho pořád, Adélo. Je to trapný!“

„Sám seš trapnej,“ směje se Adéla.

Dívají se na televizi. Adéla se válí na kožené pohovce a Vilém trochu škrobeně sedí na křesle vedle ní. Nikdy se tady necítí úplně pohodlně, i když ví, že je tu vítaný. Adéliná rodina je bohatá a je to na všem vidět – nábytek je z designových obchodů, na stěně visí obrazy nedožité ceny a nádobí na stole by většina rodin použila jen při svátečních příležitostech. Adéliná matka ho má ve skříních tolik, že by mohla uspořádat oběd pro padesát osob, kdyby na to měla čas a chuť.

Její rodiče ale nikoho moc nezvou, večírek už neuspořádali celou věčnost. Když se jich Adéla ptá, proč již neorganizují večere, odpoví, že si raději zajdou do restaurace. Popravdě má pocit, že je to hlavně způsob, jak se jí zbavit, protože když někam jdou, skoro nikdy ji nevezmou s sebou. Třeba tenhle týden šli na večeri třikrát.

„Nemůžu jít s váma? Aspoň jednou?“

„Nudila by ses, miláčku,“ argumentuje táta.

„A navíc máš zítra školu, ne?“ přidá se máma. „Podle toho, co říkali učitelé na posledních schůzkách, máš před sebou dost práce, aby se špatné výsledky neopakovaly.“ Máma zastupuje Adélinu třídu na sdružení rodičů, takže chodí na všechny schůzky... Adéla by byla radši, kdyby čas, který máma obětuje škole, věnovala jí. Ale nedá se nic dělat, musí poslouchat.

Když skončí poslední díl seriálu, chvíli se baví o dnešním dílu a přemýšlejí, jestli hrdina najde vraha nebo ne a jestli dokáže zabít svého nepřítele. Adéla tenhle seriál miluje a vysvětluje Vilémovi, že by se ráda podívala do Spojených států do natáčecích studií. On má pocit, že

tyhle seriály jsou dost přitažené za vlasy, ale neříká nic, aby nepůsobil jako ještě větší exot, než za jakého ho už mají.

Ve dveřích se rozloučí. Vilém by ji rád políbil, ale ona se k němu pořád chová jako ke kamarádovi, ne jako ke klukovi, do kterého by byla zamilovaná.

„Nechceš přijít zítra večer? Objednala bych pizzu, nebo klidně dvě, aby sis mohl vybrat takovou, kterou máš rád!“

„Díky, ale nemůžu,“ odpovídá Vilém s upřímnou lítostí. „Zítra večer bude táta doma.“

„Aha!“

„Tvoje máma tady nebude?“ zeptá se. Mrzí ho, že ji zklamal.

„Netuším.“

„Rád bych tě pozval k nám, ale víš jak... můj táta.“

„V pohodě, nedělej si hlavu, já se nějak zabavím.“

Vilémův táta nemá rád, když si syn zve někoho na návštěvu, tím míň Adélu. Má za to, že by syn měl myslet jen na studium, měl by se dobře učit a má strach, že ho takhle „zkažená holka“ od učení odvádí. Když chodili na základku, nebyl to problém – tehdy ještě žila jeho žena, která dívku zbožňovala, protože si vždycky přála mít dvě děti. Starala se o ni jako o vlastní a zvala ji k nim každou středu odpoledne. Pracovala na částečný úvazek jako pokladní v samoobsluze a vždycky si domluvila na středu odpoledne volno, aby mohla být se svým synem. Adéla si vzpomene, jak jim pekla pomerančové a čokoládové sušenky a dělala domácí citronádu.

Když k nim přišla Adéla poprvé s mámou, která si trochu škrobeně prohlížela vybavení domu, měla na sobě značkové šatičky. Jenom její kabátek stál víc než všechno Vilémovo oblečení. A tak Vilémova maminka počkala, až se dveře zavřely, a převlékla ji do kombinézy a holínek, aby si mohli hrát v blátě a stavět si na písku bábovičky. Po svačině zase malou oblékla do šatiček a jemných punčocháčků, které krásně ladily s lakovanými polobotkami.

Jednou přišla Adélina máma o něco dřív – odpadl jí kadeřník, a tak chtěla vzít svoji holčičku na nákupy. Když viděla, jak se ti dva honí, špinaví a zpocení, udělala z toho scénu.

„Jak si to dovoluujete! Svěřím vám svou dceru a vy jí oblékáte tyhle... hadry!“ vyplivla znechuceně.

Vilémova maminka neztratila hlavu a pokusila se jí rozumně vysvětlit, že nechtěla zničit krásnou sukýnku, ve které Adéla ten den přišla, a Kateřina se nakonec za svůj výbuch hněvu omluvila. Dokonce natolik zpytovala svědomí nad svým špatným chováním, že příště přinesla staré oblečení po Nikolovi a Juliánovi, aby Vilémově matce udělala radost. Ale tím celou rodinu uvedla do rozpaků, protože měli pocit, jako by jim dávala nějaké milodary. Vilémův otec se hrozně rozzlobil a od té doby se Adéla nikdy necítila v jeho přítomnosti dobře. Vždycky se na ni díval, jako kdyby byla menší verze své matky.

Když Vilémovi umřela maminka, dveře jejich bytu se zavřely a on zůstával sám s tátou. Návštěvy už u nich nebyly vítané.

5

BABIČKA

ADÉLA DOPROVODÍ SVÉHO KAMARÁDA ke dveřím a vrátí se na pohovku, aby si na chvílku zdřímla. Nakonec vypne televizi a rozhodne se zalézt do postele se svou knihou – pokusí se dát na Anilu a přečíst každý den aspoň pár stránek. Svlečené oblečení nechá ležet na hromádce na zemi a jde se umýt do koupelny.

Podívá se na sebe do zrcadla, vymačká si pupínek na obličej, vyčistí zuby a zkoumá z boku svůj hrudník. Nedá se nic dělat – je plochá jako prkno. Štve ji to, ráda by měla krásná prsa jako Julie. Adélinina matka má velká prsa. Proč dědičnost nikdy nefunguje tak, jak chceme? Zdědila po matce tlustá stehna, ale ne velká prsa. Prostě pech.

Obleče si dětskou noční košili, jednu z těch, kterou jí dovezl táta jako dárek z nějaké lékařské konference.

Velikost sice odhadl dobře, ale nedošlo mu, že jeho holčička už tak pět let nenosí dětské oblečení. Ale noční košile je pohodlná a Adéla by ráda, aby si její věčně zaneprázdněný táta všiml, že se jí jeho dárky líbí. Zaleze si pod svoji krásně měkkou peřinu s hromadou polštářů, vezme do ruky *Královnu Margot* a začne číst.

Píše se pondělí osmnáctého srpna roku tisíc pět set sedmdesát dva.

V Louvru začíná velká slavnost. Okna starého královského paláce, obyčejně temná, září do noci. Náměstí a přilehlé ulice, ačkoli jindy zde nebylo vidět ani človíčka, jakmile na věži kostela Saint-Germain-l'Auxerrois odbilo devět, jsou dnes ještě i po půlnoci přeplněny hustými řadami zvědavců.

V temnotě se podobal hrozivý a hlučící dav nepokojnému moři. Každý jeho pohyb připomínal burácení vln. [...]

Uf, to je ale kravina! pomyslí si dívka.

Přečetla sotva deset řádek, a už aby se dívala do slovníku. Najde slovník, nalistuje potřebné slovíčko a s povzdechem se vrátí ke knize. Už od třetí stránky je myšlenkami jinde a jeden odstavec musí číst dvakrát, aby z něj vůbec něco pochopila. Proklíná pana učitele Gérarda, který se asi zbláznil, když jim tuhle bichli vnutil. Vtom zaslechne, jak dole klapnou dveře. Je jedenáct hodin, měla jít spát už před hodinou, a tak rychle odloží knihu na poličku a zhasne světlo.

O pět minut později máma jemně otevře dveře, přistoupí k posteli a políbí ji na čelo. Adéla se obrátí a před-

stírá, že spí, aby ji nechali na pokoji. Kateřina sebere oblečení, které se válí na zemi u postele.

„Už spí?“ zeptá se otec ode dveří.

„Ano, buď potichu.“

„Zase jedla ty prefabrikované hnusy. Našel jsem v koši prázdný obal od lasagní.“

„Kdybychom měli doma nakoupeno, možná by si vybrala něco lepšího,“ odvětví matka. „Měls nakoupit...“

„Nestíhám. Mám volnou jen sobotu jednou za čtrnáct dní a ty chceš, abych ten den strávil běháním po supermarketu? Nemohla bys jí něco navařit?“

„Zkusím to stihnout teď o víkendu.“

Adéla si v posteli povzdechne. Táta by chtěl, aby jedla samá dobrá teplá jídla, ale sám nikdy nevaří. Máma jí vždycky chystá porce hnusné, ale „ohromně zdravé“ zeleniny. Adéla má pocit, že se za ni máma stydí, protože není moc štíhlá. A nesnáší sport i přes časté nabádání rodičů. Její bratři jsou oba štíhlí a vysportovaní a nikdo nechápe, proč už Adéla nechce chodit na balet, když byla tak „roztomilá, v té maličké růžové sukýnce“. Adéla má za to, že je to zábava pro malé holčičky, a tak tam loni přestala chodit. Navíc měla podle učitelky nohy příliš dovnitř, než aby mohla jít pořádně na špičky. Ráda by se zapsala na africký tanec, ale nikdo ji tam nemůže vozit a je to v části města, kterou její matka nepovažuje za dost bezpečnou, aby ji pustila samotnou. Místní střední škola má velice špatnou pověst. A protože tam nemůže jít bez doprovodu, musela se tohohle koníčku vzdát, a tak odmítla jakýkoli jiný sport, který jí rodiče navrhovali.

Ve skutečnosti je jí smutno, protože dřív ji na balet vodila babička, která se ráda dívala na to, jak se její vnučka zlepšuje u tyče. Nosila jí trikot, stála v rohu baletního sálu a vždycky ji během hodin sledovala. Adéla byla tak hrdá! Až do té hloupé srdeční příhody s ní babička chodila všude, chystala jí dozlatova pečené kuře, výborné ragú, domácí hranolky a francouzské brambory. Díky ní se u nich Vilém cítil jako doma, výborně si rozuměla i s jeho maminkou. Dokonce i jeho táta se na ni usmál, když se potkali. Předčítala Adéle knížky do školy, i ty nejnudnější, a dokázala udělat z práce zábavu. Adéla se jí opírala hlavou o kolena a poslouchala příběhy o Odyseovi, Malém princí a naučné bajky se zvířaty. Schovávala jí hlavu pod sukni, když měla strach, a babička ji uklidňovala a hladila po vlasech. Byla to její stará a nejdražší babička.

S těmito vzpomínkami se Adéle podaří usnout. Zachumlá se pod peřinu a na tváři se jí objeví dětský výraz, který nemívá, když je vzhůru.

6

V ZÁMECKÝCH CHODBÁCH

KDYŽ SE ADÉLA PROBUDÍ, překvapeně zaslechne zvláštní hudbu, jako by za stěnou pokoje hrál na chodbě orchestr. A určitě jsou tu kromě orchestru i posluchači, protože slyší kroky a běh mnoha lidí. Křik, zpěv, smích... Otevře oči a okamžitě si uvědomí, že není doma. Možná že se vůbec neprobudila? Ale přece nespí, tohle nemůže být sen!

Její peřina zmizela, leží pod těžkými přikrývkami a nad hlavou má nějakou střechu... to je přece baldachýn! Je v posteli, která není její. Je tma a nic tu nepoznává. Šátrá kolem sebe, aby nahmatala zeď nebo noční stolek, ale její ruce sahají do prázdna. Neodvažuje se promluvit, zavolat, bojí se, aby se neobjevil někdo neznámý. Strachy se jí úplně svírá žaludek.

Prudce se posadí na posteli a spustí nohy na zem. Bosýma nohama došlápne na podlahu a všimne si, že na sobě má bílé šaty z lehké látky s kraječkami, které ničím nepřipomínají její dětskou noční košili. Pořád nechápe, co se to děje, a hrdlo má stažené strachy. Popojde k oknu, přilákaná zvuky venku. Sevře dva cípy tlustého hnědého závěsu, kterým prosvítá paprsek světla, a rychlým pohybem je roztáhne. Místnost zaplaví světlo a Adéla se otočí, aby si prohlédla pokoj. Je třikrát větší než její vlastní. Jsou tu čtyři postele, čtyři truhlice a velká skříň, všechny z ručně opracovaného dřeva, jako stará babiččina komoda. Nábytek je celkem prostý, není tu koberec, obrazy na zdi ani různé ozdoby, zato v nohách postele leží na truhlici několik přepychových šatů.

Adéla jedny vezme do ruky, když vtom ji křik znovu přiláká k oknu. Přes sklo vidí, jak se na ulici mačká obrovský dav. Muži táhnoucí vozíky se hlasitě hádají přímo pod oknem. Nevidí žádná auta, jen pěší a jezdce na koních jako v historickém filmu. Jsou také oblečení jako ve středověku, muži v těsných punčocháčích a s divnými věcmi okolo krku, ženy v honosných róbach. Začíná panikařit a ptá se sama sebe, co se to vlastně děje, jak se mohla objevit tady, když usínala v klidu doma, když v tu chvíli se otevřou dveře a na prahu se objeví krásná dívka v dobovém kostýmu.

„Adélo, no tak, ty nejsi hotová? Pospěš si, Markéta na nás čeká! Honem, obleč se! Mám ti pomoci?“

Vypadá o rok nebo o dva starší než ona. Nečeká na

odpověď, prolétne pokojem a sebere šaty, nad kterými Adéla zůstane stát s otevřenou pusou – šaty z krémového hedvábného taftu, hromadu spodniček a šňůry perel. Její mladá společnice všechno pohodí na postel a přiběhne k ní. Má na sobě tmavě zelené šaty, které kontrastují s kaštanovou barvou jejích vlasů, a vypadá velmi elegantně. Drobné třpytivé kamínky jí zdobí uši a dekolt, je namalovaná a čokoládově hnědé oči jí živě jiskří.

„Adélo, no tak! Nenech mě čekat!“

„Ale... kde to jsem? Co tady dělám?“

„Co to povídáš? Jsme tu kvůli svatbě, přece! Jindřicha Navarrského a Markéty z Valois! To ti nic neříká, ty trumbero?“

„Cože? Ale... já asi sním! To není možné,“ koktá Adéla, celá zmatená.

„To víš, že je to možné, jsi v Louvru. A jsi družičkou princezny Markéty... od včerejška! Říkala jsem ti, že stojíš za to naléhat na matku. Beze mě bys na nás jen čekala doma se starou chůvou.“

„Ale... kdo jsi?“

„Cože? No... Agnes, přece! Ty hlupačko! Takhle to nejde. Nedostalas z té cesty horečku? Pojď, pomůžu ti se obléknout, bude lepší, když se půjdeme projít na vzduch. V těch malých pokojích se nedá dýchat.“

„Malých?“ Adéla přemýšlí, jak asi vypadá velký pokoj, protože už tenhle jí přijde obrovský! Knedlík v krku povolil – koneckonců je to spíš zábava a ona se nechá unést radostí dívky, která je zřejmě její sestrou, a přestane se ptát, co tady dělá.

Je očarována krásnými šaty a nemůže se dočkat, až si je vyzkouší. Jsou krémově bílé, s širokou šustivou sukni a těsným korzetem, který zdobí dvě svislé řady perel zdůrazňujících dekolt a končících až u pasu. Malá ramínka přechází v nadýchané saténové rukávy. Oblékání zabere mnohem více času, než je Adéla zvyklá. Na tričko a džíny jí stačí dvě minuty, zatímco tady mezi navléknutím první spodničky a utažením poslední šňůrky uplyne přes půl hodiny. Má tedy čas obdivovat jemnost látky, delikátní výšivku a množství kamínků, u kterých se ani neodvažuje ptát, jestli jsou pravé. Střevíčky jsou také saténové a mají vysoké dřevěné podpatky, na takových nikdy nestála! V pokoji není zrcadlo, a to ji donutí si povzdechnout. Její „sestra“ si její povzdechnutí špatně vyloží.

„Zase na tebe jdou mdloby? Nemělas včera jíst tu nadívanou křepelku, říkala jsem ti to. Ale ty máš zmlsaný jazýček!“

„Ne, ne, jsem v pořádku.“

„Dobře, učeš tě a pak vyrazíme!“

Zatímco si nechává česat drdol, poslouchá, co se děje za dveřmi. Agnes přichytí poslední neposlušné pramínky vlásenkami a zaplete jí do vlasů perly. Je jich tolik, že Adéla přemýšlí, jestli kvůli jejímu účesu nepřišla o život celá kolonie perlorodek.

Bude družičkou na svatbě, svatbě Markéty z Valois, královy sestry, a Jindřicha Navarrského, přezdívaného „malý kanec“. Agnes ho zjevně nemá moc v lásce – je to protestant. Adéla si vzpomíná, že tohle slovo už někde

slyšela, ale moc neví, co znamená, a tak raději mlčí a snaží se zjistit, co obnáší její poslání družičky, a hlavně přijít na to, ve které době se nachází.

Pohled z okna jí nasadil brouka do hlavy, ale nakonec jí pomůže sestra, když prohlásí:

„Na kostele Saint-Germain-l’Auxerrois odbývá deset hodin, budeš akorát hotová na začátek slavnosti.“

Najednou si Adéla vzpomene – Saint-Germain-l’Auxerrois, tak se přece jmenuje kostel v jejím románu! Je v *Královně Margot!* Nemá ale čas se dál divit, protože její mladá společnice ji vede chodbami zámku Louvre. Agnes bere schody po dvou, vede ji chodbičkou přes jedno nádvoří, pak druhé, zahne doleva, poté doprava. Adéla je naprosto ztracená. Její sestra kráčí obrovskou rychlostí a táhne ji za ruku, aby ji přinutila jít rychleji. Adéla se snaží nespadnout, z nových bot ji bolí nohy a kvůli podpatkům si nejednou málem podvrkne kotník.

Cestou potkávají nejrůznější muže a ženy. Adéla si je v duchu dělí do tří skupin. Někteří jsou oblečeni ještě honosněji než ona, v třpytivých látkách zdobených perlami a drahokamy. To jsou bezpochyby šlechtici a jejich rodiny. Jiní jsou zjevně sloužící, oblečení v jednoduchém, ale barevném oblečení. Poslední skupinu tvoří muži a ženy oblečení v černém a s přísnými výrazy, které Adélu znepokojují. Jsou to protestanti, o kterých mluvila její sestra.

Za jedním rohem dívky málem narazí do dvojice mužů z poslední jmenované skupiny, kteří jsou zabraní do rozhovoru. Starší muž, připomínající medvěda, je po-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.